

Дамла Сезгин Кемик е родена на 2 април 2005 г. в град Айтос. От ранна детска възраст проявява интерес към изкуството. Рисува, откакто се помни, но няма художествено образование. В 4. клас (ОУ „Светлина“ – село Тополица) започва и да пише поезия, а в 11. клас (СУ „Никола Йонков Вапцаров“ – град Айтос) продължава с проза. Тя е лауреат на международни и национални литературни конкурси. Печели първа награда в категория проза на Първия национален конкурс „Янаки Петров“.

ОБЕЩАВАМ!

Преди войната Кабул беше красив град. Сега също е, но градът просто загуби блясъка си, когато останах без роднини и близки. Кафяви равнини, сурови планини и заснежени върхове... те обграждат долината, в която е разположена столицата ни. Река Кабул тече през сърцето на града, разделяйки централните базари с мирис на пресни подправки. Аз и баща ми ходехме там да продаваме, каквото намерим, за да имаме пари за поне малко храна. Бяхме само аз и той. Той беше моят воин, моят спасител.

Обичах баща си повече от всичко. Няма достатъчно думи, с които да опиша колко важен беше за мен моят **baba**. Заради талибаните Афганистан се превърна в затвор за жените. Афганистанските момичета трябва да бъдат мълчаливи и да се подчиняват на мъжете. Баща ми Кабир ме научи на обратното – да бъда независима, с мъжете сме равни. Той не беше типичният афганистанец. Може би това беше причината да го обичам толкова много. Аз бях неговото цвете. Поливаше ме с грижи всеки ден...

Спомням си деня, в който започна войната и мъжете трябваше да защитят града.

– Обещавам, Азиза! Обещавам! Ще се върна! – каза татко, но аз не можех да пусна ръката му. – Ще се върна, преди да се събудиш, преди да отвориш очи! – Хората казват, че очите са прозорец към душата. Затова го погледнах право в очите. Знаех, че лъже. Но нямах избор и пуснах ръката му. Той искаше да защити дванайсетгодишното ми тяло и душа, да ме гържи далеч от тези чудовища.

– Върни се възможно най-скоро! Чакам те, *baba*!

Страхувах се да остана сама и не можех да заспя. Седнах до прозореца. Пороен дъжд измиваше зобата, тъгата и болката от кабулските улици. От време на време по небето прелитаха искри и гръмотевици. Но това беше най-малкият ми проблем. Надявах се да видя баща си отново, да го прегърна. Единственото, което можех да направя, беше да се моля на Аллах да го защити.

Дъждът спря. Часовете минаваха бавно един след друг. Цареше тишина. Чувах собственото си дишане и бръмченето на мухите. Това ме побъркваше. Слънцето се скриваше бавно. Денят почти беше минал. Аз все още чаках. Устата ми бе пресъхнала, а очите ми бяха по-влажни от пръстта навън. Бях гладна. Умирах от глад. Ала притеснението ме разяждаше отвътре. *Baba* не се върна. Навън изобщо нямаше хора. Улицата беше празна. Помислих си, че не е опасно, затова реших да изляза и да потърся татко.

Когато пресяхох улицата, бях ужасена. Чувствах как кръвта преминава през вените ми, чувах ударите на сърцето си в ухото ми. Един от талибаните дърпаше за косата момиче, предполагам на моята възраст, и го влачеше по една от тъмните улици. Една майка бе паднала на земята и прегръщаше убитото си дете. А друга жена

молеше да я пуснат, защото синът ѝ я чакаше да се върне.

Какво направих? Защо изобщо излязох? Кой ще отвори вратата на татко, като се върне? Да не би талибаните да са го заловили? Дали той също моли талибаните да го пуснат като онази жена? Не можех да се върна въкъщи. Вече ме забелязаха. Ще ме проследят и дори ще ме убият.

Що за мъже са това? Жената е причина те да са на този свят, така че те нямат право да не я уважават. Истинските мъже се отнасят към жените с достойнството и уважението, което заслужават. Моят *baba* никога не би постъпил така с никоя жена.

Реших да се скрия зад една разрушена ограда. Надявах се, че никой няма да ме намери. Хората ме подминаваха, без да знаят, че някой се крие зад руините. А ако знаеха, не мисля, че щяха да спрат да ми помогнат. Някои дори биха ме издали. Във войната всеки е сам за себе си. До мен имаше много камъни, останки от разрушената ограда. Под тях имаше много смачкани кокичета, безжизнени. Само едно от тях беше оцеляло. Върху бялата му камбанка имаше капка кръв. Реших да го откъсна, за да ми носи късмет и да ми напомня да не губя надежда. Аз съм цветето на баща ми, което ще оцелее.

Чух стъпки, които се приближаваха към мен. Запазих спокойствие и надникнах, за да видя кой е. Видях два чифта мъжки крака.

– Разбирам, че трябва да изхранваш и друго семейство, но помисли пак. Ще продадеш ли Азиза, единствената си дъщеря, за да изхранваш синовете си, които могат да се грижат за себе си в тази страна? Кадир, помисли добре!

– Нямам избор, Хасан! В края на краищата тя ще бъде по-добре, ще има храна, вода, подслон. Ще отида да я взема сега. Ахмад я чака. Парите вече ми ги даде.

Те си тръгнаха. На този ден останах без баща, без роднини. Съвсем сама. Не войната го уби, а моята представа за него. Той откъсна своето цвете, за да нахрани вълците си. Дори не знаех, че има груго семейство, дори не знаех, че имам братя. Искан да изляза изпод руините и да го погледна в очите както последния път. Но не го направих. Стоях на същото място и се надявах, че моята *baba*, който ме отглежда, ще се върне и ще ме спаси. Не баща ми, който ме продаде. Моята *baba*...

Останах завинаги под руините, но душата ми се луташе и търсеше баща ми. Моята *baba*, който се надявах да се върне и да ме спаси... Моята *baba*, който не ме предаде. Но това е най-гадната част от предателството. Нали знаете какво казват старите – предателството идва от най-близките до сърцата ни хора.

Живка Иванова Василева – родена в гр. Стара Загора. Завършила РЕГ „Максим Горки“ в родния си град и ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, специалност „Английска филология“. Работи като преподавател по английски език. Автор на поетичната книга – „Вторникът е зелен“ (2011), книга с лимърици – „99 лимърика с български привкус“ (2015), сборник с разкази – „Плетачката“ (2016), и стихосбирките „ОцеНяване на видовете“ (2017) и „POMPEII RED“/ „Помпейско червено“ (2021). Преводач от/на английски и от руски. Публикува в различни вестници и списания както собствени произведения, така и преводи. Носител на Трета награда на конкурс за поезия „Паметта на водата“, гр. Бяла, 2012. Първа награда на Кулски поетичен панаир „Йордан Йончев“, 2014. Номинация в Националния поетичен конкурс „В полите на Витоша“, 2015 г., и публикация в IX издание на алманаха. Грамота на Националния литературен конкурс за разказ „Атанас Липчев“, Варна, 2015 г., и публикация в алманаха. Годишната награда на Община Бургас за проза, 2016, плакет „Пегас“ за сборника с разкази „Плетачката“. Номинация за поетичния конкурс „С море в сърцето“, Царево, 2017 г., и публикация в алманаха. Номинация за годишните награди на Община Бургас за поезия, 2017 г., за стихосбирката „ОцеНяване на видовете“. Номинация за Националната поетична награда „Перото“, 2022 г., за стихосбирката POMPEII RED. Първа награда за поезия на Националния литературен конкурс за памет на Янаки Петров, гр. Средец, 2023.

ДОНЯ КЛЕМЕНТИНА СЛУША СВЕТА

доня Клементина слуша света
някой бърше прозорци
и стъклата им хълцат
някъде
Ким Агонисио
В своята алена рокля
се оглежда в прозорците
гризе гушата си
и предлага два пръста водка
със сок от червени боровинки
предусещайки
оня гадна последна „бисквитка
с вкус на пръст“
дали е време за чай и бисквитка
някъде
градинарят трака с ножици
чието хлабаво чене
дъвче непокорните клонки
на храстите
колко по-сръчно
го правеше гядо му
поклон
купа с къпини
ще благоволи ли госпожицата
да опита

госпожицата търси
къпините на очите му
някъде
в презръдката на Амазония
Филип Лхамсурен се учи
да е смирен
няма нужда от много багаж
само време и обич
имаше обич
капеше с гъстия сок
на онези къпини
някъде
морският пясък шушне
докато тъмни момчешки пръсти
го изсипват
върху златните косъмчета
на момическия корем
доня Клементина
се опитва да разкопчае
немите пръсти
в скута си
да презърне света
който слуша
толкова интересен свят
доня Клементина
е глуха

ПЕЛИКАНИТЕ

небето
Видя ли небето
не
гледах сребърната нишка
на пеликаните
изпънатите им тела
изящството
В размаха на крилете им
увереността на водача им
и се чудех
колко начина има
да видиш полета на птица
докато
сивозелената вода отдолу
която мие краката ти
не я наричай море
нито вълна
нито прилив
ти внуши
че можеш да използваш
всичките си сетива
и да пренебрегнеш гумите
че тя
която мие краката ти
може да е Исус

който не говори
и казва
„каквото направих аз за вас
това и вие трябва да направите“
а птиците
да са апостолите